

44 - 286β

1720. Ἀπόφασις Ἐπιτρόπου καὶ Προεστῶν Σύρου, ἀπὸ 7 Ἰουλίου, ἐν 110β, σ. 346 - 347, ἀναγνωρίζουσα δανειστὴν ὡς καταστάντα κύριον ἀκινήτου, κατεχομένου παρὰ τούτου πρὸς ἀσφάλειαν ἀπαιτήσεώς του, μετὰ γενομένην διακήρυξιν («εἰς τὸ τελάλι») τῆς πωλήσεως «νὰ γυρέψη τὴν προτιμή του» ἐντὸς προθεσμίας ὀκτὼ ἡμερῶν.

45 - 294α

1721. Γραπτὴ διατύπωσις ἐθίμου ἐν Μήλῳ, ἀπὸ 22 Ἰουλίου, ἐπὶ θέματος τῆς ἐξ ἀδιαθέτου κληρονομικῆς διαδοχῆς, ἐν 233α.

«Ἐπειδὴ καὶ παλαιὰ τάξις ἐξ ἀρχῆς καὶ εἰς τὸ παρὸν στέκει καὶ ὅλοι ἐπακολούθως ἔττι πολιτεύονται ὅσοι εἰς τὸ παρὸν νησιῖ κάτοικοι ραγιάδες εὐρίσκονται, οἱ γενομένη καμμιὰ ὑπανδρία καὶ συνοικέσιον δίδεται καὶ εἰς τὸ μέρος τοῦ ἀνδρός κατὰ τὸ εἶναι ὑποστατικά, πατρικά καὶ μητρικά ἢ ἐπίκτητα ἀπ' αὐτῶν. Ὅμοίως καὶ εἰς τὴν γυναῖκα τὰ ὅποια σὰν ἀνδρόγυνον χαίρονται, κυβερνοῦνται καὶ ζωοθρέφονται. Ἐπειτα κάνοντες παιδιὰ, δίδουν τοῦ καθενὸς παιδίου τὴν προαιρετικὴν κληρονομίαν ἢ προῖκα, τὰ ὅποια παιδιὰ ὄντας ἐνὸς πατρὸς καὶ μιᾶς μητρός, ἂν τύχη καθενὸς θάνατος, τὸ κληρονομοῦν τὰ ἄλλα παιδιὰ ὥσάν κληρονόμοι τοῦ πατρὸς καὶ μητρός. Μὰ ἂν τύχη θάνατος τῆς γυναικὸς καὶ ζῇ ὁ ἄνδρας, κληρονομοῦν τὰ παιδιὰ τῆς μητρός τους τὸ πρᾶγμα. Μὰ ἂν τὰ παιδιὰ ἀποθάνουν, δὲν κληρονομᾷ τὸ αὐτὸ πρᾶγμα ὁ πατέρας τους, ἀλλὰ οἱ πλέον σιμοὶ συγγενεῖς τῆς ἀπεθαμένης μητρός, ὡς πρᾶγμα ὁποῦ ἀπὸ τὸ γένος τους κατάγεται ὁμοίως ἂν τύχη θάνατος τοῦ πατρὸς τὰ παιδιὰ ζοῦν κληρονομοῦν τὸ πατρικὸν τους πρᾶγμα, μὰ ἂν τὰ παιδιὰ ἀποθάνουν καὶ ζῇ ἡ μητέρα τους δὲν τὰ κληρονομᾷ, ἀλλὰ οἱ πλέον σιμοὶ συγγενεῖς τοῦ πατρὸς. Πλὴν ἂν τὰ παιδιὰ εἶναι ἡλικίας καὶ θέλουν νὰ κάμουν διαθήκην ὅπου θελήσουν νὰ ἀφήσουν τὸ πρᾶγμα τους εἶναι καλὰ δοσμένον. Μὰ ἂν τύχη καὶ ἓνας ἄνδρας πάσῃ πρώτῃν γυναῖκα καὶ μ' αὐτὴν κάμῃ παιδιὰ καὶ αὕτῃ ἀπεθάνῃ καὶ ζοῦν τὰ παιδιὰ, ἔπειτα δευτεροῦπανδρευθῇ καὶ μὲ τὴν δεύτερην γυναῖκα κάμῃ παιδιὰ καὶ τύχη θάνατος τῶν πρώτων παιδίων καὶ δὲν κάμουν διαθήκην, τὸ πρᾶγμα τὸ μητρικὸν τους ὑπάγει εἰς τοὺς πλέον σιμοὺς ἐδικοὺς τῆς μητρός τους, καὶ ἂν ἔχουν καὶ πρᾶγμα πατρικὸν αὐτὸ μόνον κληρονομοῦν ἢ ἂν ζῇ ὁ πατέρας τους, ἢ ἂν εἶναι ἀπεθαμένος τὰ παιδιὰ του. Ἐτούτῃ ἢ κοινῇ καὶ παλαιὰ προπατορικὴ συνήθεια ἐφυλάχθη καὶ φυλάσσεται, εἰς ὅσα συμβεβηκότα ἐστάθησαν εἰς ὅλους μικροὺς καὶ μεγάλους, ὅθεν συντρέχομεν ὅλοι μικροὶ καὶ μεγάλοι μετὰ μεγάλης δεήσεως εἰς ὅποιον ἐκλαμπρότατον

την καὶ κριτὴν τὸ παρὸν τύχη... νὰ φυλάξῃ τὴν παλαιάν μας συνήθειαν καὶ τάξιν ὅπου ὅλοι ὁμοφώνως ὁμολογοῦμεν πὼς ἔτσι ἐφυλάξαμεν καὶ φυλάττομε κατὰ πῶς καὶ ὁ πολυχρονεμένος μας Βασιλέας μὲ χατσερίφη μᾶς ἐβεβαίωσεν ὅτι ἂν ἀλλέως καμμίαν φορὰν γενῇ ὁ φτωχὸς ραγιᾶς ὑπάγει ἄνω κάτω...».

46 - 299α

1722. Ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, τὴν 21 Ἰουλίου, ἐνεφανίσθησαν ἀμφότεροι οἱ σύζυγοι καὶ συναινοῦντος καὶ τοῦ ἀδελφοῦ τῆς γυναικός, λόγῳ μακροχρονίου ἀνιάτου ἀσθενείας της, τοῦ συζύγου ἀναλαβόντος τὴν ὑποχρέωσιν χορηγήσεως ὠρισμένων πραγμάτων κατ' ἔτος πρὸς συντήρησιν τῆς γυναικός, ἐδόθη διαζύγιον, ἐν 275β, ἀριθ. 91.

47 - 299β

1722. Υἱοθεσία ἐνώπιον τοῦ ἐπισκοπικοῦ Δικαστηρίου Σιατίστης, ἀπὸ 27 Ἰουλίου, ὑπὸ γραίας «μὲ τὸ νὰ εὐρίσκεται εἰς ἔσχατα γερατεῖα» τοῦ I.N. τούτου ὑποσχομένου «νὰ δείχνῃ εὐπείθεια, ὡσὰν ἰδίαν του μητέρα καὶ νὰ κάμῃ ὅλον τὸ ἔξοδον τῆς ζωοτροφῆς καὶ μετὰ τὸν θάνατον της, τὴν ἀκολουθίαν της ἅπασαν, μὲ ὄρκον καὶ ἀφορισμόν», ἐν 275β, ἀριθ. 90.

48 - 302α

1724. Ὅμοια ὑπόθεσις πρὸς τὴν κατωτέρω ὑπ' ἀριθ. 77 ἀπὸ 7 Σεπτεμβρίου, ἐπίσης στρατευθέντος τοῦ συζύγου καὶ ἀφάντου γενομένου ἐπὶ ὀκτὼ καὶ ἥμισυ ἔτη, ἐν 275β, ἀριθ. 94.

49 - 308α

1726. Ὁ πΚ. Ἱερεμίας ἠρνήθη νὰ χορηγήσῃ διαζύγιον εἰς εὐγενῇ φαναριώτισσαν, διότι ὁ σύζυγός της, ἀπολέσας τὸν ἓνα ὀφθαλμόν ἐξ ἀτυχήματος, τὴν ἀηδίαζε, παρὰ τὰς πιέσεις ἐπὶ τοῦ

